

HOOFDSTUK 25 Canis Familiaris 3 pag.

Canis

Canis is de Latijnse naam voor hond en waarschijnlijk is de gefamiliariseerde vorm, de “canis familiaris” al tienduizenden jaren metgezel van de mens! Hij hielp de mens bij de jacht en als waakhond en natuurlijk ook als gezelschapsdier! Alle honden zouden oorspronkelijk van de wolf afstammen, maar hoe verklaar je al die verschillende rassen dan? Zijn die allemaal door “mutaties” ontstaan? ’t Zou kunnen, maar vossen, jakhalzen en hyenahonden lijken ook op de honden van nu, dus misschien zit er in onze “canis familiaris” ook wel een beetje bloed van deze dieren!

Na deze tienduizenden jaren dienst aan de mens, hebben de honden zich zó sterk aangepast aan de mens, dat het aandoenlijk is hoe trouw en aanhankelijk ze zijn. Des te erger is het dat die zelfde mens het vertrouwen, dat honden in de mens stellen, nogal eens beschamen. Ze vergeten dan dat een hond zonder mens hulpeloos is en gedoemd is tot een verschrikkelijk leven, als hij het al overleeft. Kijk maar naar al die zwerfhonden in Spanje en Portugal, die een ellendig leven leiden. En een hond hoort óók niet in een asiel! Blijkbaar denken mensen vaak onvoldoende na en nemen in een opwelling een hond zonder te beseffen dat je dan ook plichten hebt. Maar...., bestaan er al hondenrechten? En hebben mensen wettelijke plichten als ze een hond nemen? Ja, hier en daar moet je dan hondenbelasting betalen. En met dat geld wordt..... ja, wat wordt daarmee eigenlijk gedaan voor de hond?

Mijn vrouw en ik hebben een hond en hebben daar een “trouwe metgezel” aan, die er in ieder geval voor zorgt dat we regelmatig naar buiten moeten en veel wandelen! Tot nu toe hebben wij altijd een terriër gehad en daar wil ik wat over vertellen, daar deze honden ons, door hun typische eigenwijze gedrag, een hoop plezier hebben geleverd.

Terriërs

Nadat ik eindelijk een partner gevonden had en getrouwd was, besloten wij een hond te nemen. Het was een terechte wens van mijn istri, want ik was veel op reis, zij dus veel alleen en dan heb je aan een flinke hond gezelschap en bescherming! De keus was snel gemaakt, het moest een terriër worden, zo’n eigenwijze hond met zo’n vierkante kop. Wij namen een “Airedale terriër”, een “ontbijtkoekhond”, zoals één van m’n broers hem noemde! Hij was geboren in “Sint Tunnis”, een plaatsje in Brabant met de officiële naam: Sint Anthonis! We kregen hem als pup van acht weken, noemde hem “Rennie” en in ’t begin was het een ramp. Toen hij onze flat binnenkwam was het eerste wat hij deed: een flinke hap uit de gatenplant nemen. Verder pissen en vooral overal schijten. Toch was hij al gauw zindelijk en bleek het een leuke, sterke, vrolijke hond, waar we allebei gek op waren.

Één ding heeft hij nooit geleerd: gehoorzaam zijn! Hij wilde er altijd vandoor en dat was lastig. Op den duur konden we hem wel loslaten, want hij had waarschijnlijk zoveel sympathie voor ons, dat hij (meestal) wel bij ons bleef! Het probleem was echter: hoe krijgen we hem weer aan de lijn? Met list en lokspijs! Maar soms werkte ook dat niet. Op zeker moment maakte hij er een spelletje van: hij deed net of hij kwam, maar op ’t laatste moment liep hij weer weg, met de “woorden”: “Ha, ha, je krijgt me lekker toch niet!”

Nou komt dit meer voor bij honden, maar ’t was wel een probleem als ik naar m’n werk moest. Ik ben er wel eens te laat door op ’t werk gekomen! Aan de riem lopen deed hij niet graag dus als ik hem ’s ochtends uitliet, liet ik hem toch meestal maar los. Hij scharrelde dan wat rond in de bosjes, terwijl ik de krant las. Maar dan kwam het. Meestal kwam hij mee naar huis, maar soms niet en dan had ik een probleem! Gelukkig hield hij erg van autorijden, dus deed ik net of hij met de auto mee mocht. Ik opende het portier, hij sprong in de auto, hij

ook, kip ik heb je! Dit werkte jarenlang redelijk goed, maar hij kreeg op den duur natuurlijk in de gaten dat hij belazerd werd. We hadden een grote bostuin, dus daar maar een hek omgezet. Toen hij ouder en rustiger werd ebde het probleem vanzelf weg!

Rennie had één grote hobby: stokken! Hij zocht in de natuur altijd zo snel mogelijk een stok en kwam die dan brengen met het verzoek: “Baas, pak die stok af en gooi hem weg!” Die hobby is hem en mij duur komen te staan! Als ik de stok met moeite van hem afgepakt en weer weggeslingerd had, was hij zo gretig om die stok weer te pakken, dat hij geen tijd had om te remmen. Hij pakte de stok in volle vaart in z’n bek, maakte dan een halve draai of ging helemaal over de kop. Deze salto’s waren natuurlijk niet bevorderlijk voor z’n gestel en het stokken gooien niet voor mijn schouder, bleek later!

Ook had Rennie de gewoonte om de stokken mee naar huis te nemen, dan had hij er maar vast één voor het volgende uitje. Uiteindelijk waren het geen stokken maar complete bomen die hij in z’n bek meenam naar huis: gratis openhaardhout!

Uiteindelijk kreeg hij door z’n stokkenhobby op den duur allerlei kwalen, hij kreeg last van z’n heupen, rug en achterpoten. En intussen had ik een zere schouder die pas na vele jaren weer genezen was! Rennie “the blacknose airedale” is ruim dertien jaar geworden.

Chip

We hadden Rennie nog in ons midden, oud en stram, toen we ineens een éénjarige airedaleteef “Chip” aangeboden kregen. Zij kwam uit een gezin met vier airedalers en ze kon absoluut niet met haar zusjes opschieten, vechten op leven en dood! Ze moest inslapen, maar kwam, net op tijd, bij ons terecht. Bij binnenkomst koos ze onmiddellijk voor ons! “Ik blijf hier en ga hier niet meer weg!” zei ze en de vorige baasjes vonden het een prima oplossing. Rennie leefde helemaal op, wat gezellig zo’n jong teefje! Ze hebben nog een klein jaar lol gehad, daarna hadden we alleen Chip, en dat bleek een zeer aanhankelijke lieve trouwe hond!

We merkten eigenlijk niets van haar agressiviteit, totdat.... Als we haar uitlieten mocht ze vaak los, ze was bijzonder gehoorzaam, luisterde zeer goed. Maar ja, als we met haar over de hei liepen, kwamen we ook allerlei andere honden tegen. Daar ging ze heel goeiig, vaak ook onverschillig, mee om, geen enkel probleem. Maar, ze bleek een ongelofelijke hekel te hebben aan drie honden uit de buurt en was dan werkelijk gevaarlijk. Dan kwam er iets boven, dat wij absoluut niet kenden, maar ja, daarom moest ze ook uit dat vorige “gezin” weg. Er was toch ergens een steekje los bij haar! Er waren enige zeer onprettige “confrontaties”, die tot gevolg hadden dat Chip daarna meestal “aan het lijntje” moest lopen. Uiteindelijk loste het probleem zichzelf op, Chip overleefde al haar “vijanden” en ging prima om met alle andere honden! Geen problemen meer. Ze was zeer waaks en m’n vrouw voelde zich altijd veilig met haar, bij de wandeling over de “stille hei” vlak bij onze woning. Chip had op latere leeftijd veel minder lichamelijke problemen als Rennie, maar is toch nauwelijks ouder geworden, ruim dertien jaar.

Lana

Om te voorkomen dat we in een “hondenloos” gat zou vallen, besloten we na rijp beraad toch weer een hondje aan te schaffen. In eerste instantie wilde ik dat niet, ik wilde gaan reizen! Om kort te gaan, ik besloot dat ik genoeg gereisd had en we namen toch maar weer een hond. Weer een airedaler? Nee, die was toch wel erg groot en nam in de auto de hele achterbank in beslag. Maar die hadden we nodig als we naar Spanje gingen om te overwinteren! We spraken er met “deskundigen” over. Wat wordt het, een mini Airedaler (een “Welsh Terriër”)? Een Foxterriër? “Doe dat niet, neem geen Fox!” was de mening van veel mensen. Het werd toch een “draadharige Foxterriër”, een teefje, mooi getekend, bijgenaamd

“die korte”, een stevig, harmonieus, tikkeltje gedrongen, prachtig hondje: “Lana”. Ontzettend lief, eigenwijs, eigenzinnig en liefdevol geaccepteerd door Chip, die toen een jaar of twaalf was. Lana had een Engelse vader: “Mike Romancing the Stone”, een prachtige reu, die op hondenshows prijzen won en veel nakomelingen “genereerde”. Haar moeder “Dobbel” was een goede teef, niks mis mee. “Lana” was er één uit een nestje van vijf, en had als officiële naam: “Typical Dycing Wyre Dear Delana”, kortweg “Lana”. Daar ik intussen niet meer werkte, maakte ik voor het eerst helemaal mee, wat er allemaal gebeurt als je een pupje in huis haalt en dat is (bijna) allemaal heel leuk!

Foxje Lana bleek heel intelligent en leergierig, maar wel zeer eigenwijs! We lieten haar direct loslopen op de hei, maar wel met een lang touw achter haar aan. Zodra ze te ver weg liep trapte ik op het touw, waardoor ze snel door had dat ze er beter niet vandoor moest gaan. Of deze manier daarvoor gezorgd heeft weet ik niet, maar weglopen, zal Lana nooit doen. Maar...., echt gehoorzaam zal ze óók nooit worden. Het is weer hetzelfde liedje, ze blijft bij ons omdat ze ons blijkbaar mag! Enfin, we hebben haar nog steeds, ze is nu tien (2007) en ze is voor geen miljoen te koop! Haar gedrag is voor ons een belangrijke bron van vermaak en, omdat ze zich overal redelijk tot zeer keurig gedraagt, mag ze overal mee naar toe. Ook rijdt ze zeer graag auto, maar de wegen moeten niet te bochtig zijn, autobanen daar rijdt ze het liefst op. Terwijl Chip een duidelijke voorkeur voor mijn Istri had, logisch want ik was nooit thuis, heeft dat gekke kleine Foxje een, zij het lichte, voorkeur voor mij!

Intussen, na negen jaar, beginnen ik en Lana, geheel volgens de theorie, ook al enigszins op elkaar te lijken. Nou ja, we hebben allebei een witte sik en denken altijd aan eten! Lana heeft een geweldige motoriek, vreselijk hard rennen doet ze bijna niet meer, maar ze heeft wel een dieselmotortje dat maar dóór en dóór gaat. Ze wandelt graag mee, maar moet altijd wel eerst warmlopen, ze heeft wat startproblemen, net als ik!

Het is natuurlijk wel een beetje overdreven hoe wij met ons hondje omgaan, maar als ieder mens zich zo netjes en leuk zou gedragen op deze wereld als foxje Lana, zou het hier op aarde een stuk leuker zijn! In ieder geval geeft Lana extra franje aan mijn oude (en mijn vrouw's wat minder oude) dag en ze houdt ons nog gezond ook, want met een hond moet je lopen, of je wilt of niet!

En zo ben ik op latere leeftijd toch nog een lichtelijk sentimentele oude vent met een klein hondje geworden en jullie mogen ervan denken wat je wilt!